

STRATEGIE PŮSOBENÍ ČR V EU: KUPŘEDU NI KROK

Jak se konkrétně česká vláda staví k jednotnému trhu, posílení hospodářského růstu, energetické politice a vybraným institucionálním otázkám?

Jan Kovář

hlavní analytik, think-tank Evropské hodnoty

Lukáš Tichý

výzkumný pracovník, Ústav mezinárodních vztahů

Kamil Kovář

doktorand, CERGE-EI

Evropské hodnoty jsou think-tank, který přináší kvalifikované názory na zásadní společenská témata a pojmenovává české zájmy v evropských a globálních souvislostech.

Po třech letech svého působení naplnil dnes již bývalý kabinet Petra Nečase jeden ze závazků ze svého programového prohlášení, a to když 15. května letošního roku schválil Strategii působení ČR v EU. Český kabinet měl v plánu schválit dokument, který by zahrnoval aktivní a koncepční evropskou politiku státu a definoval základní rámec a priority jejího střednědobého a dlouhodobého uplatňování, jehož cílem je *definovat podobu a nástroje k naplňování aktivní evropské politiky České republiky* (str. 3). V praxi však dala vláda za vznik pětadvacetistránkovému textu, který je spíše taktikou, jak reagovat na aktuální a střednědobé iniciativy a legislativní návrhy na unijní úrovni, než strategií střednědobého až dlouhodobého působení ČR v EU.

Následující text se snaží kriticky analyzovat tři vybrané priority, které ve Strategii vláda pojmenovala: institucionální otázky a otázky primárního práva EU; jednotný trh a posílení hospodářského růstu; a energetickou politiku. Zde je na místě uvést, že i když je Strategie působení ČR v EU poměrně krátký dokument, vláda diskuzi otázek spojených s EU neomezovala pouze na čtyři výše zmíněné priority.

V úvodu celého dokumentu je, pro podobný typ dokumentů obligátně, zmíněno, že *[d]nes lze již sotva pochybovat o zásadní roli, kterou myšlenka evropské spolupráce sehrála při prosazování míru, bezpečnosti a prosperity v Evropě* (str. 3), což je asi nejpozitivnější vyjádření ohledně procesu evropské integrace. Ze zbytku textu je však cítit, že pro současnou vládu ČR jde hlavně o to, aby se současná povaha EU nijak neměnila a nedošlo k dalším krokům směrem k hlubší integraci. Jinými slovy, leitmotivem celé strategie je heslo „kupředu ni krok“.

Pokud se nejprve zaměříme na institucionální uspořádání EU a změny primárního práva, dozvíme se, že po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost je potřeba delšího období reflexe nad účinností současné podoby unijního primárního práva a že *[s]távající smluvní rámec evropského integračního projektu založený Lisabonskou smlouvou považuje ČR za dostatečný a plně funkční* (str. 24). Toto vládní tvrzení je poměrně pozoruhodné, a to především ve vztahu k odborné, akademické i politické diskuzi ohledně současného stavu primárního práva a funkčnosti institucionálního rámce EU.

Asi málokdo by řekl, že volby do Evropského parlamentu naplňují všechny funkce, které by volby měly naplňovat. I po změnách učiněných v průběhu 90. let lze jen stěží argumentovat, že by jednání v Radě ministrů nemohla být ještě transparentnější. Pouze úzká skupinka odborníků by tvrdila, že propojení voleb do EP a následné sestavování Evropské komise vytváří politickou, raději než technokratickou, vazbu mezi těmito institucemi. A podobných institucionálních otázek, které v současnosti vyvstávají, je mnohem více. O otázce, jakým způsobem změnit fungování institucí a rozhodovacích procesů, se vedou diskuse téměř bez ustání a tvrdit dnes, že je možné dosáhnout nějakého řešení bez zásahu do primárního práva, je poměrně zvláštní.

ČR je prý sice *připravena diskutovat o případných změnách primárního práva, pokud se ukážou jako zcela nezbytné pro udržitelnost integrace* (str. 24) a legitimně tvrdí, že případný přesun kompetencí bude vyžadovat referendum. Pokud však považuje stávající institucionální rámec EU za vyvážený a nenavrhuje žádné případné změny k lepšímu, v praxi to znamená, že využívá alibistickou argumentaci politiků bez vize: „nevíme, co chceme, zeptejme se voličů“.

Podobný, leč méně podrobný, je vládní přístup k dalšímu klíčovému institucionálně-procedurálnímu tématu. Kabinet ČR tvrdí, že *[z]ákladní determinantou budoucího institucionálního vývoje Evropské unie musí nadále zůstat princip jasného rozdělení kompetencí mezi EU a členské státy. Do rozhodování mohou být zapojeny pouze orgány, které nesou také patřičnou odpovědnost. S druhou částí tohoto argumentu nelze než souhlasit: pouze*

instituce a orgány, které mají smluvně danou pravomoc rozhodovat v konkrétní oblasti politiky, se mohou do rozhodovacích procesů zapojit. Již méně jasný je vládní přístup k první části výše zmíněného argumentu.

Málokterý odborník zabývající se (právem) EU by tvrdil, že současný systém rozdělení kompetencí mezi EU a členské státy je jasný. Historicky řečeno, zřizovací smlouvy byly k definici kompetencí EU vždy poměrně laconické. Kompetence EU/ES se daly odvodit pouze z tzv. právních základů, tedy řady článků uvedených na různých místech ve Smlouvách. Od Maastrichtské smlouvy se situace začala měnit. Současná úprava v Lisabonské smlouvě v oblasti dělby kompetencí převzala téměř doslovně znění z odmítnuté Smlouvy o ústavě.

Lisabonská smlouva rozděluje kompetence EU do tří hlavních kategorií, které reflektují míru zapojení EU, přičemž konkrétní zmocnění je stejně jako v minulosti vymezeno jednotlivými právními základy, tedy je rozeseto po Smlouvách. Tyto tři hlavní kategorie rozdělení kompetencí mezi EU a členské státy, spolu s výlučnými kompetencemi členských států, sice pokrývají většinu aktivit EU, avšak stále ne všechny. A to je i v současné době hlavní úskalí kategorizace kompetencí, v praxi znamenající, že rozdělení kompetencí mezi EU a členské státy je stěží jasné a přehledné. Bohužel i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost existují zvláštní kategorie kompetencí stojící mimo tři zmíněné kategorie, což v praxi systém rozdělení kompetencí znepřehledňuje a komplikuje. O těchto otázkách však vláda mlčí a nenavrhuje žádné změny, i když tvrdí, že současný princip (ne)jasného rozdělení kompetencí mezi EU a členské státy je jednou ze základních determinant budoucího institucionálního vývoje EU.

Plnou parou stát! A co se nás netýká, to se nás netýká...

Strategie působení ČR v EU je dokument, který má veskrze dvě zásadní linie: podporu prohlubování vnitřního trhu, avšak bez jakýchkoli změn ve smlouvách EU; a postoj, že „dluhová krize“ v evropské měnové unii (EMU) se týká pouze měnové unie a proto od nás nevyžaduje účast při jejím řešení (i když jako potenciální budoucí člen EMU chceme být u stolu, když se řešení přijímají).

Vnitřní trh je označen jako *[z]a jeden z nejhmatatelnějších výsledků vzájemné spolupráce* (str. 3), který je nutno nadále podporovat a prohlubovat, přičemž hlavní důraz pak vláda klade na sektor služeb. V rámci prohlubování vnitřního trhu dokument opakovaně varuje před zaváděním nových administrativních nařízení a naopak vyžaduje snižování byrokratické zátěže. Tento postoj, který je plně v souladu s proklamovanou vnitropolitickou agendou vládních stran, je nutné jistě přivítat. Avšak otázkou zůstává, zda právě prohlubování vnitřního trhu a opatření na jeho podporu občas reálně nevyžaduje zavádění nových regulačních nařízení, zvláště přihlédneme-li k politické realitě vyjednávání mezi 27 partnery. Sami autoři tvrdí, že *[o]patření na podporu fungování vnitřního trhu by však měla vždy respektovat vysokou úroveň ochrany lidského zdraví, životního prostředí a dalších hodnot ve veřejném zájmu* (str. 8). Konečně z doby nedávné se nám vybaví aféra s koňským masem v produktech označovaných jako hovězí. Vláda tedy zdůrazňuje nezbytnost kompromisu mezi *oprávněnými zájmy spotřebitelů a přiměřenými a zbytečně nezatěžujícími povinnostmi podnikatelů* (str. 9).

Za zmínku stojí tvrzení, že *[p]ro úspěch vnitřního trhu (...) je důležité, aby byla pravidla vnitřního trhu včas a správně implementována na národní úrovni* (str. 9). Jakkoli je toto tvrzení jistě pravdivé, není plně jasné, jak jde dohromady s ne úplně perfektním skóre ČR právě na tomto poli. Není to poprvé, co čtenář má pocit, že dokument je zaměřen hlavně na to, aby nás ostatní státy neomezovaly svými kroky, spíše než na naše vlastní jednání. Tento pocit je zvláště silný ve chvíli, kdy po opětovném zdůraznění významu vnitřního trhu jako klíčové priority

české politiky přichází věty o postupnosti liberalizace trhu se železniční dopravou a požadavkem na poskytnutí času před zahájením nové iniciativy na poli letecké dopravy (str. 16).

Co se týká prohlubování spolupráce na dalších úrovních, zde je jasně viditelný ideologický postoj vládních stran. Na poli daňové, sociální i rodinné politiky je jasně vyjádřen postoj, že tyto pravomoci spadají do národní kompetence a ČR si nepřeje, aby EU jakkoli zasahovala do jejich výkonu. Právě zde je zcela jasné, že vláda není plně spokojena již se současnou mírou integrace, ale nehodlá vyvolávat snahu o desintegraci. Vládní strategií na daném poli je udržení statusu quo. Jeden příklad za všechny: v rámci sociální politiky vláda hodlá podporovat uplatňování stávajících legislativních norem, ale *nepodpoří (...) další prohlubování antidiskriminační legislativy (str. 10)*.

Velmi podobný postoj lze detekovat i v kapitole ohledně rozpočtu EU. Zde autoři proklamují adekvátnost současné velikosti rozpočtu i touhu zachovat strukturu zdrojů (tj. financování pouze pomocí „tradičních“ vlastních zdrojů) a s výjimkou společné zemědělské politiky (SZP) i strukturu výdajů, hlavně pak odpovídající postavení politiky soudržnosti. Avšak i v otázce zemědělské politiky je naše strategie lehce ambivalentní: ačkoliv si přejeme snižování výdajů na SZP, tak podporujeme navyšování investic do sladkovodní akvakultury (str. 20). Hlavním cílem je pak vyhlášení takové reformy, která by vedla ke spravedlivým podmínkám pro zemědělce všech členských států EU a odmítnutí stropu pro přímé platby. Zde jsou jasně patrné české zájmy.

V rozpočtových otázkách je zároveň kladen důraz na autonomii rozhodování o nakládání s prostředky. Dokument zdůrazňuje *„autonomii při rozhodování (str. 9), zásadní roli členských států při určování vlastních priorit a transparentnost veškerých kondicionalit, jejichž cílem by mělo být primárně zefektivnění a zvýšení účinnosti (str. 13) a ne faktické vynucování specifických doporučení Rady (str. 13)*. Tento důraz zní jaksi zvláště, když si člověk uvědomí současné problémy s čerpáním evropských prostředků v ČR.

Téma současné krize v eurozóně je otevřeno pojmenováním stávající situace krize *dluhové krize (str. 3)*, v kontrastu s krizí finanční a ekonomickou, která jí předcházela. Toto plně odpovídá vnímání příčin současné situace proklamovanému oběma vládními stranami již ve předvolební kampani. Současně je přijata i hlubší příčina krize v podobě *diskrepance mezi existující jednotnou měnovou politikou na straně jedné a relativní volností členských států v oblasti hospodářské a fiskální politiky na straně druhé (str. 3)*. Vláda tedy svými slovy souhlasí s nutností přijetí opatření pro řešení této situace, včetně opatření na poli finanční regulace, rozpočtové odpovědnosti a koordinace hospodářských politik.

Ve vztahu k možným opatřením dokument zastává dvojí postoj. Jednak je opakovaně zdůrazňováno, že jakákoli opatření považuje za relevantní pouze pro státy měnové unie a požaduje, aby nová opatření neomezila pravomoc států stojících mimo eurozónu, tj. *princip diferenciacce mezi státy eurozóny a ostatními státy EU (str. 11)*. Sám o sobě je tento postoj rozumný. Avšak poněkud matoucí začne být, pokud si jej čtenář dá do perspektivy s dalšími prohlášeními. V případě kroků na poli otázky sdílení rizik v oblasti dluhového financování členských států eurozóny vláda zdůrazňuje problémy s morálním hazardem a domnívá se tedy, že *o případných krocích tímto směrem by se mělo uvažovat teprve po důkladném posílení koordinace rozpočtových a hospodářských politik v eurozóně (str. 4)*. Zároveň (jako stát s platným závazkem na přijetí společné měny) ČR upřednostňuje, aby *debata o posílení či vzniku nových iniciativ v oblasti koordinace hospodářských politik byla vedena až po řádné reflexi a vyhodnocení fungování existujících nástrojů (str. 5)*. Později je vyjádřen názor, že evropský semestr v jeho

současné podobě je dostatečnou metodou koordinace v rámci národních fiskálních a hospodářských politik a postoj, že vláda nepodpoří další prohlubování koordinace hospodářských politik. Plnou parou stát!

Podobný postoj pak strategie zaujímá i k rekapitalizaci bank ze společných prostředků, kde opět zdůrazňuje nebezpečí morálního hazardu, prostředků a finanční regulace obecně. V rámci nových iniciativ na poli regulace ČR odmítá jakékoli omezení pravomocí států stojících mimo eurozónu při dohledu nad finančním trhem a upřednostňuje, aby zájmy českých klientů primárně hájily domácí orgány dohledu.

Na jednu stranu tedy vláda poukazuje na nedostatečnost současné institucionální architektury měnové unie, a na druhé straně se nechce účastnit možných řešení. Vrcholem však je, že vláda podporuje opatření za účelem fiskální disciplíny, ale odmítla se stát smluvní stranou Smlouvy o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii. Ba co více, jako důvod uvádí její nezakotvení v primárním právu, přičemž toto bylo přinejmenším částečně výsledkem blokace dané smlouvy právě ze strany ČR. Vláda se současně staví proti využití nástrojů mimo systém primárního práva a svým chováním nutí evropské partnery k využití takovýchto nástrojů. Vypadá to, že česká vláda připravila svým evropským partnerům opravdovou hlavu 22!

Energetika ve Strategii působení ČR v EU

Jak se vláda staví energetice, jakožto jedné z hlavních priorit českého působení v EU? Ještě nežli přejdeme k vlastní analýze této kapitoly, je potřeba zmínit dvě důležité skutečnosti, které s tématem bezprostředně souvisejí.

Zprvé, zařazením otázky energetiky potvrdila Strategie dlouhodobý zájem České republiky o problematiku energetiky, a to nejen na národní úrovni, ale také v rámci Evropské unie. Na jedné straně Strategie svým charakterem doplňuje sérii dokumentů věnovaných energetice, které byly v předchozích dvou letech publikovány. Jedná se například o *Východiska pro koncepci surovinové a energetické bezpečnosti České republiky* ze srpna 2011, které zmiňují EU, V4 či Rusko jako prioritní oblasti vnějších energetických vztahů ČR, nebo o *Aktualizaci Státní energetické koncepce České republiky* z listopadu 2012, která podobně doporučila Evropskou unii jako hlavní prostor směřování vnější dimenze energetické politiky ČR. Na druhou stranu v kontextu strategických dokumentů EU, uveřejněných během několika posledních let, jako je například *Energie 2020* či *Energetický plán do roku 2050*, představuje sledovaná kapitola Strategie poměrně slušný přehled energetických priorit a zájmů ČR v rámci Evropské unie.

Zadruhé, Strategie potvrdila dlouhodobou pozici ČR v EU v oblasti energetiky, která je podobně jako u ostatních členských států ovlivňována jednak mechanismem vyjednávání, kdy řadu energetických otázek prosazuje ČR ve spolupráci s dalšími státy EU, a jednak také specifickými podmínkami, které v případě ČR vychází mj. z minimálních zásob nerostných surovin (ropy a zemního plynu) na svém území a vedou k hledání jiných zdrojů výroby elektrické energie (z jádra a uhlí). Zároveň aktivita ČR v rámci EU je určována energetickými prioritami a zájmy, které se snaží prosazovat v souladu se třemi pilíři (resp. cíli) energetické politiky EU, jimiž jsou energetická bezpečnost (právo členských států rozhodovat o složení energetického mixu, využívání jaderné energetiky, diverzifikace přepravních tras atd.) a konkurenceschopnost (podpora dokončení liberalizace vnitřního energetického trhu, propojení přepravních tras a přenosových soustav mezi členskými státy uvnitř EU atd.), přičemž v oblasti energetiky nemá ČR pouze jednu roli, ale ta se mění téma od tématu. Pokud jde o třetí hlavní cíl unijní energetické politiky EU, tj. udržitelnost (podpora obnovitelných zdrojů (OZE), energetická účinnost a snižování emisí CO₂ atd.), vystupuje ČR vůči němu spíše skepticky a na půdě EU vyjadřuje kriticky své připomínky. Na druhou

stranu ČR svým rozhodováním neblokuje hlavní cíle a směřování energetické politiky EU, ale naopak snaží se být konzistentní a ve většině případů také je.

Energetika, které je ve Strategii věnována druhá část třetí kapitoly, je rozdělena do dvou hlavních částí, v jejichž rámci jsou definovány prioritní cíle a zájmy.

Posilování energetické bezpečnosti

Na prvním místě Strategie v oblasti posilování energetické bezpečnosti zmiňuje požadavek na vytvoření plně funkčního a liberalizovaného vnitřního trhu s elektrickou energií a zemním plynem, který je nezbytným předpokladem k vytvoření stabilního prostředí pro investice a přeshraniční spolupráci a zároveň je nutnou podmínkou zajištění udržitelných dodávek energie. Strategie tak potvrdila význam, jaký ČR liberalizaci energetického trhu přisuzuje a jehož dokončení dlouhodobě na půdě EU podporuje. Zároveň ČR patří k těm málo členským státům EU, které implementovaly třetí liberalizační balíček do svého národního práva relativně včas, a v průběžných zprávách Komise je v oblasti liberalizace trhu hodnocena spíše pozitivně.

Jedním z předpokladů účinného fungování unijního trhu s energiemi, který zároveň přispěje k posílení energetické bezpečnosti EU, je propojení přepravních tras a přenosových soustav mezi členskými státy uvnitř EU, budování nových energetických sítí a posílení investic v tomto směru. Kapitola věnovaná energetice, byť nepřímo, tyto požadavky zmiňuje a doplňuje o další, jako je vybudování nové energetické infrastruktury a modernizace té stávající, která umožní přeshraniční výměnu energetických zdrojů, přičemž podle Strategie je prioritním zájmem ČR zařazení domácích projektů mezi projekty společného evropského zájmu.

Další prioritou posilování energetické bezpečnosti je diverzifikace přepravních tras a dodavatelů. Nicméně problematika diverzifikace představuje dlouhodobě Achillovu patu vnější energetické politiky EU, která je stále limitována celou řadou faktorů ekonomické, politické a bezpečnostní povahy. Odstrašujícím důsledkem nekoherentnosti vnější dimenze unijní energetické politiky a nejednotného přístupu EU ve vnějších energetických vztazích se po deseti letech neúspěšného jednání stal v dnešní době téměř mrtvý projekt plynovodu Nabucco, jehož původní trasa a kapacita se zmenšila o třetinu do podoby kratší verze plynovodu Nabucco West. Není proto s podivem, že vláda ČR, která tento unijní projekt dlouhodobě podporovala, ani plynovod Nabucco, ani žádný jiný konkrétní projekt v rámci Jižního koridoru v kapitole o energetice nezmínila. Pouze uvedla jako prioritní oblast při jednání o dodávkách energie státy Kaspického regionu.

Podobně zajímavou otázkou představuje také energetická účinnost. Přestože Strategie podporuje opatření vedoucí ke zvýšení energetické účinnosti, například v podobě rozšiřování směrnic k ekodesignu a štítkování, staví se někteří političtí představitelé ČR k tomuto tématu pesimisticky. To se velmi jasně ukázalo v roce 2012 na příkladu prezidentského veta zákonu o hospodaření s energií.

V neposlední řadě Strategie mezi priority zajištění energetické bezpečnosti zmiňuje jak posílení vedoucího postavení Evropy v oblasti energetických technologií, tak také podporu regionálních iniciativ. Zde se jedná o visegrádský projekt Severo-j jižního propojení, kdy se ČR podařilo jako jeden z mála konkrétních výsledků vybudovat plynovod STORK spojující ČR s Polskem. Zároveň Strategie navrhuje opatření v oblasti elektroenergetiky, kde země V4 v poslední době řeší neplánované přetoky elektřiny ze SRN přes jejich území z důvodu většího spoléhání Německa na využití OZE při výrobě elektřiny.

Naplňování cílů EU v oblasti OZE a jaderná energie

Podobně jako u energetické účinnosti, také v případě podpory OZE považuje vláda ČR tuto otázku spíše za problematickou, a to kvůli negativním dopadům, které tento proces v podobě vyšší ceny elektrické energie doprovází. Zároveň ČR kritizuje různé zásahy a nařízení Komise, která určují, jaký podíl OZE by členské státy měly mít ve svém energetickém mixu. Strategie proto jasně deklaruje, že v rámci další podpory OZE, kterou řeší nová Zelená kniha s názvem *Rámec politiky pro klima a energetiku do roku 2030*, bude ČR prosazovat pouze nezávazné cíle, jež budou v souladu s ekonomickými a technickými kapacitami ČR.

Spíše než s finanční podporou OZE, která by měla být utlumena, počítá ČR do budoucna s využitím energie z jaderných elektráren. ČR v EU patří ke státům, které dlouhodobě podporují jadernou energii, což asi nejlépe ukázala v souvislosti s havárií japonské jaderné elektrárny Fukušima v březnu 2011, kdy zatímco SRN se rozhodla postupně uzavřít všechny své jaderné elektrárny do roku 2022, ČR jasně potvrdila odhodlání pokračovat v tendru na výstavbu dalších dvou bloků jaderné elektrárny Temelín. Podle Strategie hodlá ČR i nadále obhajovat využívání jaderné energie v EU a prosazovat vnímání jaderné energie jako bezpečného, čistého, nízkoemisního zdroje.

I přes pozitivní hodnocení kapitoly věnované energetice je potřeba na závěr zmínit také jeden její zásadní nedostatek. Na jednu stranu vláda ve Strategii definovala velké množství priorit, od podpory dokončení plně liberalizovaného a vzájemně propojeného vnitřního trhu EU s energiemi a diverzifikace přepravních tras, přes prosazování energetické účinnosti a snižování energetické náročnosti až po obhajobu jaderné energie, které představují hlavní energetické zájmy ČR v rámci EU. Na druhou stranu ale Strategie nedefinuje žádné adekvátní nástroje, jakými vláda ČR hodlá realizovat a naplňovat stanovené energetické cíle. Zajímavostí je také skutečnost, že výše zmíněné priority se zaměřují převážně na cíle vnitřní energetické politiky EU, ale není zde žádná zmínka o postoji ČR k vnější dimenzi energetické politiky EU a jejím energetickým vztahům, například s Ruskem, státy Střední Asie či dalšími regiony a zeměmi například v rámci Východního partnerství, na jehož založení se ČR výrazným způsobem podílela.

Závěrem

Jak se tedy dnes již bývalý kabinet Petra Nečase konkrétně staví k třem vybraným analyzovaným prioritám: tedy k jednotnému trhu a posílení hospodářského růstu, energetické politice a institucionálním otázkám? Na poli institucionálních otázek a změn primárního práva je hlavní zbraní heslo „kupředu ni krok“, jinými slovy k dalším krokům směrem k hlubší integraci by dle vlády nemělo dojít. V praxi to znamená, že přes evidentní funkční problémy institucionálního rámce EU vláda nenavrhuje žádné potencionální změny tohoto rámce.

Na poli ekonomických otázek je nejprve vyjádřena podpora prohlubování vnitřního trhu, to však bez jakýchkoli změn primárního práva EU, aby následně Strategie popřela myšlenku liberalizace určitých sektorů ekonomiky. Při diskuzi „dluhové krize“ v EMU se pak hlavním symbolem stává heslo „co se nás netýká, to se nás netýká“.

© Evropské hodnoty o.s. 2013

Evropské hodnoty jsou think-tank, který přináší kvalifikované názory na zásadní společenská témata a pojmenovává české zájmy v evropských a globálních souvislostech.

Od roku 2005 usilujeme skrze výzkumné a vzdělávací aktivity o informovanou a důstojnou veřejnou debatu zaměřenou na úspěch České republiky v Evropě a ve světě. Nevyhýbáme se složitým a dlouhodobým problémům. Podporujeme taková řešení, díky nimž bude Česko a Evropa svobodnější, silnější a bezpečnější. Jsme nevládní nezisková organizace, která není spojena s žádnou politickou stranou.

Vedle vlastní publikační činnosti – vydávání odborných monografií, studií, doporučení, glos a komentářů pro média – pořádáme semináře, konference a školení pro odbornou a širší veřejnost. Na svých akcích zprostředkováváme dialog mezi politiky, odborníky, novináři, podnikateli a studenty.

ODPOVĚDNÉ VLÁDNUTÍ ● SEBEVĚDOMÝ ZÁPAD ● EVROPSKÁ INTEGRACE ● VNITŘNÍ BEZPEČNOST ● VITÁLNÍ EKONOMIKA

THINK-TANK EVROPSKÉ HODNOTY

Vltavská 12, 150 00 Praha 5

+420 210 088 877

info@evropskehodnoty.cz

www.evropskehodnoty.cz

facebook.com/Evropskehodnoty